Ghimpe în ochii separatiștilor

(Urmare. Vezi începutul în nr.nr. 232, 233 a. c.).

În dimineața zilei de 25 septembrie separatiștii au încercat să pună stăpînire pe podul de pe Nistru. Nu le-a mers. Lucrătorii poliției și în cazul dat s-au dovedit a fi la înălțime, dar tocmai aceasta nu era pe placul separatiștilor și, dînd drumul înainte autocamioanelor de mare tonaj, gloata rebelă separatistă s-a îndreptat din nou spre clădirea poliției pentru a o șterge de pe fața pămîntului. Văzînd că asupra poliției se abate un pericol și mai mare, sătenii care nu părăsiseră pozițiile, au pornit în întîmpinarea camioanelor și gloatei separatiste, și-au unit eforturile și cît ai fuma o țigară camioanele stăteau cu roțile în sus, fapt care a generat turbarea definitivă a gloatei rebele, mai cu seamă, a liderilor ei, care vedeau în poliție piedica principală în calea de forțare a satelor să le dea ascultare. Se înțelege, că într-un așa clocot al spiritelor, poliția a fost nevoită să-și retragă oamenii de la posturile de apărare în raza de acțiune și să ocupe poziția de apărare a însăși clădirii proprii. Comisarul-adjunct al poliției, maiorul Tudor Șalin n-a dovedit să se retragă la timp și imediat a fost înconjurat și atacat din toate părțile de vreo 50 de vlăjgani-separatiști, iar ei, deși era înarmat, se apăra cum putea, învîrtind de-asupra capului un hîrleț. Văzîndu-l în primejdie, un grup de polițiști s-au repezit și și-au salvat colegul, dar la întoarcere au observat, că un «CamAZ» se mișcă spre clădirea poliției, avînd același scop de a deteriora și nimici efectivul de poliție, iar o altă mașină de tonaj mare s-a pornit drept peste mulțimea de săteni, ce stăteau în apărarea poliției.

Nu e greu să ne dăm seama, ce s-ar fi întîmplat, dacă în acest moment nu se afla în apropiere capitanul de poliție Dorofeev și nu trăgea cîteva focuri în motorul acestui camion rebel pentru a-l opri. Un glonte a ricoșat în șofer și l-a zgîriiat puțin, în schimb au fost salvate zeci de posibile victime. De fapt, acest șofer a fost trimis de Sovietul orășenesc de deputați ai poporului să deterioreze clădirea poliției, dar văzînd că n-a reușit să execute această sarcină neagră, a hotărît să comită o crimă și mai monstruoasă — să treacă cu mașina peste mulțimea de oameni. Iată încă un model veritabil de separatism în carne și oase.

BANCA — OBIECTIV DE ASALT

Nodul de telecomunicații era în stăpînirea rebelilor-separatiști. După nereușita în «strivirea cuibului polițienesc» rebelii au pus din nou în acțiune sirena, din nou tulburări și dezordine, spaimă totală. Gloata de răzvrătiți a dat năvală asupra băncii de stat — telecomunicații aveau acum le mai trebuiau bani. Sergentul poliției Mihailov, care se afla la datorie în interiorul băncii, [illegible] focuri de avertizare, dar gloata turbată năvălea în incinta băncii strîcînd geamurile și tot ce le cădea în cale. Fiind credincios jurămîntului dat, sergentul a deschis foc asupra rebelilor. A fost rănit Vasiliev, care o făcea pe liderul gloatei.

S-o fi speriat sau, poate, anume acest moment îl aștepta, nu se știe, faptul rămîne fapt, că tot atunci, nu se știe de unde, la cîțiva metri de bancă a apărut o mitralieră cu țeava orientată asupra acestei instituții. Alte cîteva mitraliere erau instalate pe acoperișul clădirii Sovietului orășenesc și al nodului raional de telecomunicații. În fruntea răzvrătiților, ce-și puseseră de gînd să asalteze banca, se afla locotenentul de poliție Olimpievschi, care cîteva zile în urmă încălcase jurămîntul și trecuse de partea separatiștilor.

Cine știe, poate că aceste mitraliere ar fi fost puse în acțiune, dacă din partea opusă a rebelilor nu se mișca în front mare și masiv lumea [illegible] pentru a apăra poliția. Nu s-a făcut uz de mitraliere, de alte mijloace aducătoare de moarte, însă au fost puse în acțiune două cisterne mari, încărcate cu ciment-praf, au fost puse în calea miilor de țărani din sat, gata-gata să deschidă capacul și să-i orbească pe toți, să-i înăbușe, să-i intoxice, să-i pietrifice. Bună unitate dintre secară și ciocan, nu-i așa? Cisternele însă n-au fost puse în acțiune, în schimb un tractor fără tractorist se mișca cu toată viteza drept peste țăranii, ce nu-și încetau pasul spre locul de asediere a băncii. Cîte vieți ar fi fost curmate, cîți calici s-ar fi ales în urma acestui act barbar, dacă sergentul poliției Ismailov nu se arunca din mers în cabina tractorului pentru a-l opri?

CONCILIERILE

De la Chișinău a sosit un detașament al poliției cu destinație specială care împreună cu poliția locală au format un cordon viu între cele două fronturi dușmănoase.

Împreună cu un grup de deputați ai poporului din Federația Rusă, au fost create comisii de conciliere. Țăranii și intelectualitatea raionului au încins o horă mare tradițională, hora frăției și vieții pașnice, s-au bucurat nespus de mult, că a învins totuși rațiunea și spre seară s-au întors la vetrele lor pentru a continua mai departe munca la ferme, la strînsul roadei. Au fost semnate și cele două protocoale de conciliere, menite să soluționeze toate problemele pe cale pașnică, civilizată.

Stimații noștri cititori au avut posibilitatea să vadă din emisiunile «Mesagerului», cum veneau sătenii în piața din centrul Dubăsarilor și aruncau în grămadă «armele», cu care au venit din sat să-și apere poliția, libertatea — pari, bețe, nuiele, vergi de fier. N-a observat însă nimeni să fie aduse la această grămadă mitralierele separatiștilor, numeroasele grenade militare, alte arme și explozibile, de care dispuneau din abundență. Dușmanul de moarte al populației pașnice s-a întors înapoi la Tiraspol, Ribnița și în alte părți cu tot echipamentul militar, fără să i se ceară cont. Așa se procedează totdeauna — de la Moscova vine o comisie, constată că într-adevăr separatiștii își fac de cap, se elaborează de ochii lumii unele documente, iar după plecarea comisiilor, elementele distructive din Transnistria pornesc o activitate și mai violentă. Oare și-ar fi permis ei atîtea și atîtea nelegiuiri, dacă ar fi fost trași la răspundere pentru cele 200 milioane de ruble pierdute, pricinuite de grevele politice împotriva statalității limbii moldovenești? Sigur că nu! Și ca rezultat, sub diferite forme de sabotaj, separatiștii aduc anual republicii enorme pierderi nu numai materiale, ci și morale. Cine poate spune acum, cît ne-a costat blocarea căilor ferate în toiul recoltării și pregătirilor de iarnă? Nimeni, pentru că nici nu dorește nimeni să calculeze. Și separatiștii fac absolut tot ce doresc.

ABSURDITĂȚI BINE PLANIFICATE

Ideea încordării interetnice e vagă. Cine a urmărit atent desfășurarea evenimentelor social-politice din ultimii trei ani n-a putut să nu observe lipsa de logică elementară. La început pe separatiști nu-i aranjau legile Parlamentului Republicii Moldova despre statalitatea limbii moldovenești și funcționarea limbilor vorbite pe teritoriul republicii. Se făcea vorbărie la general, dar pînă astăzi încă nici unul din cei «discreditați» nu poate spune concret, ce anume îl discreditează.

În continuare s-au răfuit cu Tricolorul — drapelul de stat al republicii. Ce numai n-au născocit despre acest nevinovat, dar sfînt pentru noi simbol național! Și tot fără argumente. Toate republicile, foste republici unionale au revenit la simbolica lor tradițională, separatiștii însă nu ne permit pînă astăzi să arborăm Tricolorul în partea stîngă a Nistrului.

Apoi Transnistria a fost declarată arbitrar citadelă — unica în lume — de apărare a puterii sovietice și a socialismului, iar și mai tîrziu, cînd aceste absurdități au fost respinse de toată lumea, P.C.U.S. — inspiratorul și creatorul acestei orînduiri — a fost interzis, separatiștii au început a se agăța și de un pai ca înecatul, recurgînd cu disperare la violență.

Gheorghe BOTICA.

(Va urma).